

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU

z dnia 11 marca 2013 r.*

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające wobec Iranu — Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Brak pilnego charakteru — Wyważenie interesów

W sprawie T-110/12 R

Iranian Offshore Engineering & Construction Co., z siedzibą w Teheranie (Iran), reprezentowana przez adwokatów J. Viñalsa Camallongę, L. Barriolę Urruticoecheę i J. Iriartego Ángela,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez P. Plazę Garcíę i V. Piessevaux, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o zawieszenie wykonania, po pierwsze, decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 71) w zakresie dotyczącym umieszczenia firmy skarżącej w załączniku II do decyzji Rady 2010/413/CFSP z dnia 26 lipca 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającej wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39), i po drugie, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 319, s. 11) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1) w zakresie, w jakim rozporządzenia te dotyczą skarżącej,

PREZES SĄDU

wydaje następujące

* Język postępowania: hiszpański.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu, przebieg postępowania i żądania stron

- 1 Skarżąca, Iranian Offshore Engineering & Construction Co., jest irańską spółką wyspecjalizowaną w dziedzinie inżynierii stałych i ruchomych instalacji morskich.
- 2 W dniu 26 lipca 2010 r. Rada Unii Europejskiej wydała decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającą wspólne stanowisko 2007/140/WPZiB (Dz.U. L 195, s. 39). Artykuł 20 ust. 1 decyzji 2010/413 przewiduje zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych osób i podmiotów wskazanych w wykazie umieszczonym w załącznikach I i II do tej decyzji.
- 3 W dniu 25 października 2010 r., w następstwie wydania decyzji 2010/413, Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s. 1). Artykuł 16 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 961/2010 przewiduje zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych osób, podmiotów i organów wymienionych w załączniku VIII do tego rozporządzenia.
- 4 W dniu 1 grudnia 2011 r. Rada wydała decyzję 2011/783/WPZiB dotyczącą zmiany decyzji 2010/413 (Dz.U. L 319, s. 71), w której do wykazu osób i podmiotów wymienionych w załączniku II do decyzji 2010/413 dodała między innymi firmę skarżącą, uzasadniając to tym, że chodziło o „przedsiębiorstwo sektora energetycznego zaangażowane w budowę zakładu wzbogacania uranu w Qom/Fordow” oraz że „Zjednoczone Królestwo, Włochy i Hiszpania wydały w stosunku do niego odmowę eksportu”.
- 5 W dniu 1 grudnia 2011 r. Rada przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1245/2011 dotyczące wykonania rozporządzenia nr 961/2010 (Dz.U. L 319, s. 11), w którym do wykazu umieszczonego w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010 dodała między innymi firmę skarżącą. Przywołane na tę okoliczność względy uzasadniające są identyczne ze wskazanymi przez Radę w decyzji 2011/783.
- 6 Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r. Rada poinformowała skarżącą o umieszczeniu jej, w następstwie przyjęcia decyzji 2011/783 i rozporządzenia nr 1245/2011, w wykazie osób i podmiotów wymienionych w załączniku II do decyzji 2010/413 i w załączniku VIII do rozporządzenia nr 961/2010.
- 7 W dniu 23 marca 2012 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1). Rozporządzenie nr 267/2012 przedłuża zamrożenie funduszy i zasobów skarżącej. W tym zakresie pkt 85 sekcji I B załącznika IX do rozporządzenia nr 267/2012 przytacza zasadniczo te same względy uzasadniające co wymienione w załącznikach, o których mowa w art. 1 decyzji 2011/783 i w art. 1 rozporządzenia nr 1245/2011 (zwanym dalej łącznie „zaskarżonymi aktami”).
- 8 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 2 lutego 2012 r., uzupełnionym następnie repliką, w której rozszerzono żądania, skarżąca wniosła skargę mającą na celu zasadniczo stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim akty te jej dotyczą.
- 9 W odrębnym piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 1 lutego 2013 r., skarżąca wystąpiła z niniejszym wnioskiem o zastosowanie środków tymczasowych, w którym wniosła do prezesa Sądu zasadniczo o:
 - zawieszenie wykonania zaskarżonych aktów w dotyczącym jej zakresie do czasu wydania przez Sąd orzeczenia w postępowaniu głównym;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.

- 10 W uwagach dotyczących wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 19 lutego 2013 r., Rada wniosła do prezesa Sądu zasadniczo o:
- oddalenie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 11 W ramach postępowania głównego wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu zostały wysłuchane na rozprawie w dniu 26 lutego 2013 r.

Co do prawa

- 12 Z treści art. 278 TFUE i 279 TFUE analizowanych łącznie z art. 256 ust. 1 TFUE wynika, że sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może, jeśli uzna, że wymagają tego okoliczności, zarządzić zawieszenie wykonania zaskarżonego aktu lub zarządzić niezbędne inne środki tymczasowe. Niemniej art. 278 TFUE ustanawia zasadę braku skutku zawieszającego skarg, ponieważ akty wydawane przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii Europejskiej korzystają z domniemania zgodności z prawem. A zatem jedynie wyjątkowo sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może zarządzić zawieszenie wykonania takiego aktu lub inne środki tymczasowe (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie T-396/09 R Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 13 Ponadto art. 104 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem stanowi, że we wnioskach o zastosowanie środków tymczasowych należy określić przedmiot sporu, wskazać okoliczności świadczące o pilnym charakterze sprawy, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia konieczność zastosowania środka tymczasowego, o który się występuje. Zatem sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych może zarządzić zawieszenie wykonania oraz inne środki tymczasowe, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że ich zastosowanie jest *prima facie* prawnie i faktycznie uzasadnione (*fumus boni juris*) oraz że są one pilne w takim sensie, iż środki te muszą zostać zarządzone i wywołać skutki prawne jeszcze przed rozstrzygnięciem w sprawie głównej, aby uniknąć poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów strony, która o nie wystąpiła. Przesłanki te są kumulatywne, co oznacza, że sąd nie może zasądzić środka tymczasowego, jeżeli którakolwiek z nich nie jest spełniona [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 października 1996 r. w sprawie C-268/96 P(R) SCK i FNK przeciwko Komisji, Rec. s. I-4971, pkt 30].
- 14 W ramach dokonywania całościowej analizy sędziemu orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych przysługują szerokie uprawnienia dyskrecjonalne i ma on swobodę oceny, w świetle szczególnych okoliczności danej sprawy, w jaki sposób poszczególne przesłanki powinny być zbadane, a także ustalenia kolejności ich badania, gdyż żaden przepis prawny nie narzuca mu z góry określonego schematu postępowania przy ocenie potrzeby zastosowania środków tymczasowych [postanowienia prezesa Trybunału: z dnia 19 lipca 1995 r. w sprawie C-149/95 P(R) Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., Rec. s. I-2165, pkt 23; z dnia 3 kwietnia 2007 r. w sprawie C-459/06 P(R) Vischim przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 25]. Sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych dokonuje także, w razie potrzeby, wyważenia wchodzących w grę interesów (postanowienie prezesa Sądu z dnia 23 lutego 2001 r. w sprawie C-445/00 R Austria przeciwko Radzie, Rec. s. I-1461, pkt 73).
- 15 W świetle materiału zgromadzonego w aktach sprawy sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych uważa, że dysponuje wszystkimi informacjami niezbędnymi do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie niniejszego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, w związku z czym nie jest konieczne uprzednie wysłuchanie wyjaśnień stron.

- 16 W okolicznościach niniejszej sprawy należy rozpocząć od zbadania, czy została spełniona przesłanka dotycząca pilnego charakteru.

W przedmiocie pilnego charakteru

- 17 Skarżąca twierdzi, że poniosła już poważne i nieodwracalne szkody, które nie zanikną i będą się powiększać z czasem. Odsyłając do dokumentacji załączonej do wniosku o zastosowanie środków tymczasowych, sprecyzowała ona, że szkody te mają bardzo różny charakter i dotyczą nie tylko jej produkcji, ale także struktury samego przedsiębiorstwa. W tym kontekście wskazuje ona na [poufne]¹. Ponadto stosunki z europejskimi dostawcami stały się niezmiernie skomplikowane, ponieważ przestali oni świadczyć jej usługi posprzedażne i honorować zobowiązania wynikające z gwarancji dostarczonych przez nich dóbr, które w rezultacie nie mogą być poddawane przeglądowi i naprawie. Dodatkowo skonfiskowano gwarancje bankowe skarżącej w Europie na kwotę wynoszącą w przybliżeniu ponad 3 mln EUR i utrudniono jej dostęp do jej pracowników w Unii, uniemożliwiając przedstawicielom przedsiębiorstwa prowadzenie bezpośrednich negocjacji z dostawcami. Wreszcie sankcje wywołały niedopuszczalne skutki eksterytorialne, które miały swe następstwa w państwach trzecich.
- 18 Zdaniem skarżącej szkody wynikające z zastosowania zaskarżonych aktów, które zagrażają wręcz samemu istnieniu jej przedsiębiorstwa, są widoczne w szczególności w postaci dwóch bardzo negatywnych konsekwencji: opóźnienia w wykonaniu projektów, których realizacji skarżąca się podjęła [poufne]. Ponadto skarżąca ma trudności z dostępem do niektórych dóbr i niektórych rodzajów sprzętu niezbędnych do prawidłowego wykonywania prowadzonej przez nią działalności budowlanej. Niemożność bezpośredniego dostępu do jej klientów i dostawców prowadzi zdaniem skarżącej do utraty klientów i niewykonania prac, a ogólnie do pogorszenia jej reputacji handlowej i prestiżu. Szkody te są trudno obliczalne, a ich ewaluacja pod względem gospodarczym jest w znacznej mierze niemożliwa.
- 19 W tym względzie należy przypomnieć, że według utrwalonego orzecznictwa pilny charakter powinno się oceniać poprzez pryzmat konieczności tymczasowego rozstrzygnięcia w celu uniknięcia wyrządzenia poważnej i nieodwracalnej szkody stronie, która wystąpiła o zastosowanie środków tymczasowych. Nieuchronność szkody nie musi być wykazana w sposób absolutnie pewny. Wystarczy, by jej powstanie było przewidywalne z wystarczającym stopniem prawdopodobieństwa (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie T-346/06 R IMS przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1781, pkt 121, 123 i przytoczone tam orzecznictwo). Na stronie, która powołuje się na taką szkodę, spoczywa jednak ciężar udowodnienia faktów, które mają uzasadniać perspektywę poważnej i nieodwracalnej szkody [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 grudnia 1999 r. w sprawie C-335/99 P(R) HFB i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-8705, pkt 67; postanowienia prezesa Sądu: z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie T-151/01 R Duales System Deutschland przeciwko Komisji, Rec. s. II-3295, pkt 188; z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie T-34/02 R B przeciwko Komisji, Rec. s. II-2803, pkt 86], oraz dostarczenia sędziemu orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych konkretnych i precyzyjnych wskazówek popartych szczegółowymi dokumentami, które ukazują jej sytuację i pozwalają ocenić konkretne konsekwencje, jakie najprawdopodobniej wynikłyby z niezastosowania żądanych środków. Strona, która wnosi o zastosowanie środka tymczasowego, jest zatem zobowiązana przedstawić na poparcie wniosku informacje stwarzające dokładny i całościowy obraz sytuacji, która uzasadnia jej zdaniem zastosowanie tych środków (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 maja 2010 r. w sprawie T-410/09 R Almamet przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 32, 57, 61).

1 — Dane poufne.

- 20 W zakresie, w jakim skarżąca utrzymuje w niniejszej sprawie, że grozi jej poniesienie szkód finansowych, należy dodać, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem szkoda tego rodzaju, poza wyjątkowymi okolicznościami, nie może być postrzegana jako nieodwracalna lub nawet trudno dająca się naprawić, z tego względu, że co do zasady może ona zostać finansowo skompensowana w późniejszym okresie. W takim przypadku zarządzenie środka tymczasowego jest uzasadnione, jeżeli okaże się, iż jego niezastosowanie spowodowałoby, że wnioskodawca znalazłby się w sytuacji, która mogłaby zagrozić jego bytowi przed zapadnięciem orzeczenia kończącego postępowanie główne, lub że posiadane przez niego części rynku uległyby istotnie i bezpowrotnie zmianie, zwłaszcza z uwagi na rozmiar jego przedsiębiorstwa (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 28 kwietnia 2009 r. w sprawie T-95/09 R United Phosphorus przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 33–35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 Wynika z tego, że skarżąca, aby wykazać poważny i nieodwracalny charakter podnoszonej przez nią szkody finansowej dzięki przedstawieniu dokładnego i całościowego obrazu swej sytuacji gospodarczej i finansowej, była zobowiązana przedłożyć sędziemu orzekającemu w przedmiocie środków tymczasowych wszystkie informacje umożliwiające mu ocenę tej sytuacji, a w szczególności przedstawić gospodarcze i finansowe cechy jej przedsiębiorstwa, przy czym obraz ten powinien być wynikać z tekstu samego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych. Taki wniosek musi być bowiem wystarczająco jasny i precyzyjny, by sam w sobie pozwolił stronie pozwanej na przygotowanie uwag, a rozpatrującemu go sędziemu na rozstrzygnięcie w jego przedmiocie, w odpowiednim wypadku, bez konieczności pozyskiwania dodatkowych informacji na jego poparcie, ponieważ istotne elementy stanu faktycznego i prawnego, na których się on opiera, winny wynikać w sposób spójny i zrozumiały z samego wniosku o zastosowanie środków tymczasowych [postanowienie prezesa Trybunału z dnia 30 kwietnia 2010 r. w sprawie C-113/09 P(R) Ziegler przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 13; postanowienie prezesa Sądu z dnia 31 sierpnia 2010 r. w sprawie T-299/10 R Babcock Noell przeciwko Entreprise commune Fusion for Energy, niepublikowane w Zbiorze, pkt 17]. Ponadto wskazówki stwarzające taki dokładny i całościowy obraz muszą znajdować potwierdzenie w szczegółowych dokumentach, poświadczonych przez niezależnego eksperta niemającego powiązań ze stroną wnoszącą o zastosowanie środka tymczasowego, które pozwolą na dokonanie oceny prawdziwości tych wskazówek (zob. podobnie postanowienia prezesa Sądu: z dnia 15 stycznia 2001 r. w sprawie T-241/00 R Le Canne przeciwko Komisji, Rec. s. II-37, pkt 35; z dnia 13 października 2006 r. w sprawie T-420/05 R II Vischim przeciwko Komisji, Rec. s. II-4085, pkt 83; z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie T-435/09 R GL2006 Europe przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 34).
- 22 Tymczasem należy stwierdzić, że niniejszy wniosek o zastosowanie środków tymczasowych nie spełnia kryteriów przypomnianych przez to orzecznictwo.
- 23 O ile bowiem wniosek ten zawiera pewne liczby dotyczące podnoszonej szkody finansowej, o tyle skarżąca nie przedstawiła finansowej sytuacji swego przedsiębiorstwa. Nie wyszczególniła ona zwłaszcza różnych kategorii zasobów, którymi dysponuje, ani charakteru i wartości wszystkich ruchomości i nieruchomości, które do niej należą. Skarżąca nie wskazała również sumy środków, które posiada i które są przedmiotem spornego zamrożenia, ani wyrażonego w procentach udziału tej kwoty w całym posiadanym przez nią majątku, ani też rozmiaru działalności prowadzonej przez nią na rynku Unii. Skarżąca w sposób oczywisty nie przedstawiła zatem informacji pozwalających na uzyskanie dokładnego i całościowego obrazu jej sytuacji, na podstawie której mogłaby skutecznie argumentować poważny charakter podnoszonej przez nią szkody finansowej.
- 24 Odnosząc się bardziej konkretnie do załączonej do wniosku o zastosowanie środków tymczasowych dokumentacji, chodzi tu o podpisany przez dyrektora generalnego dokument datowany na dzień 30 stycznia 2013 r., w którym ograniczono się do wymienienia, na dwóch stronach, tych samych szkód, które opisano w samym wniosku. Oczywiście jest, że dokument ten nie spełnia przesłanek określonych w przypomnianym w pkt 21 powyżej orzecznictwie, ponieważ nie dostarcza dokładnego i całościowego obrazu sytuacji gospodarczej i finansowej skarżącej, a ponadto nie został poświadczony przez niezależnego od skarżącej eksperta.

- 25 Należy przypomnieć następnie, że celem systemu zamrożenia funduszy jest utrudnienie określonym osobom lub podmiotom uzyskania dostępu do zasobów ekonomicznych lub finansowych, które osoby te lub podmioty mogłyby wykorzystać do wspierania działań stwarzających zagrożenie rozprzestrzeniania broni jądrowej i działań związanych z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej. Aby taki zakaz zachował swoją skuteczność i aby sankcje nałożone przez Unię na Islamską Republikę Iranu pozostały skuteczne, konieczne jest zapobieżenie obchodzeniu przez takie osoby lub podmioty zamrożenia ich funduszy lub zasobów gospodarczych i dalszemu prowadzeniu przez nie działalności na rzecz irańskiego programu nuklearnego. W tym celu stosowne przepisy prawa Unii dotyczące zamrażania funduszy lub zasobów gospodarczych uprawniają właściwe organy władzy krajowej do zezwalania w drodze odstępstwa na odblokowywanie niektórych zamrożonych środków, które powinny co do zasady pozwolić na pokrycie podstawowych wydatków i potrzeb lub na wywiązanie się ze zobowiązań umownych zaciągniętych, zanim rzeczony zamrożenie stało się skuteczne [zob. podobnie postanowienia prezesa Trybunału: z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawie C-644/11 P(R) Qualitest FZE przeciwko Radzie, niepublikowane w Zbiorze, pkt 41, 42, 44; z dnia 25 października 2012 r. w sprawie C-168/12 P(R) Hassan przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 39].
- 26 W konsekwencji jakkolwiek środki ograniczające takie jak omawiane w niniejszej sprawie mają znaczący wpływ na prawa i wolności wskazanych osób, podmiotów lub organów (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 3 września 2008 r. w sprawach połączonych C-402/05 P i C-415/05 P Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6351, pkt 375; z dnia 29 kwietnia 2010 r. w sprawie C-340/08 M i in., Zb.Orz. s. I-3913, pkt 65), wspomniane powyżej przepisy przewidujące odstępstwa pozwalają zapewnić przetrwanie osób, podmiotów lub organów objętych rzeczonymi środkami i uniknąć sytuacji, w której byłby zagrożony sam ich byt (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Qualitest FZE przeciwko Radzie, pkt 43).
- 27 W niniejszej sprawie przepisami, które w drodze odstępstwa pozwalają zapewnić, że rozmiar szkody finansowej wyrządzonej skarżącej w następstwie zamrożenia jej funduszy i zasobów gospodarczych nie będzie na tyle duży, by zagrozić jej bytowi, są art. 20 ust. 3, 4 i 6 decyzji 2010/413 oraz art. 24–26 rozporządzenia nr 267/2012. W tych okolicznościach oceny niniejszego wniosku o zawieszenie wykonania zaskarżonych aktów należy dokonać poprzez odniesienie się do możliwości zastosowania w przypadku skarżącej wspomnianych odstępstw zezwalających na odblokowanie niektórych zamrożonych funduszy (zob. podobnie ww. postanowienia: w sprawie Qualitest FZE przeciwko Radzie, pkt 66; w sprawie Hassan przeciwko Radzie, pkt 40).
- 28 Tymczasem skarżąca w ogóle nie wypowiedziała się w temacie możliwości odblokowania funduszy na podstawie art. 20 decyzji 2010/413 i art. 24–26 rozporządzenia nr 267/2012. W szczególności nie wskazała, czy wystąpiła z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na wykorzystanie zamrożonych funduszy i czy napotkała trudności lub spotkała się z odmową, co uniemożliwiło uzyskanie takiego zezwolenia ze strony właściwych organów państwa członkowskiego.
- 29 Jest to dodatkowy powód, dla którego poważny charakter podnoszonej zgody nie został dowiedziony.
- 30 Jeżeli chodzi o nieodwracalny charakter szkody, należy przypomnieć, że szkoda finansowa, taka jak podnoszona w niniejszej sprawie, może co do zasady zostać finansowo skompensowana w późniejszym okresie. W przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów skarżąca może dochodzić bowiem rekompensaty finansowej w drodze skargi o odszkodowanie na podstawie art. 268 TFUE i 340 TFUE, ponieważ zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sama możliwość wniesienia tego rodzaju skargi wystarczy, by poświadczyć odwracalny charakter szkody finansowej, i to pomimo niepewności związanej z wynikiem danego sporu [zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 14 grudnia 2001 r. w sprawie C-404/01 P(R) Komisja przeciwko Euroalliances i in., Rec. s. I-10367, pkt 70–75; ww. postanowienie w sprawie Hassan przeciwko Radzie, pkt 77–81).
- 31 Z powyższego wynika, że przesłanka dotycząca pilnego charakteru nie została spełniona w niniejszym przypadku.

32 To rozstrzygnięcie jest spójne z wyważeniem rozmaitych, wchodzących w grę interesów.

W przedmiocie wyważenia wchodzących w grę interesów

- 33 W myśl utrwalonego orzecznictwa w ramach wyważenia rozmaitych, wchodzących w grę interesów sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych musi ustalić w szczególności, czy interes, który strona wnosząca o zawieszenie wykonania posiada w jego zarządzeniu, przeważa – lub nie – nad korzyściami wynikającymi z natychmiastowego zastosowania zaskarżonego aktu, poprzez bardziej dokładne zbadanie, czy ewentualne stwierdzenie nieważności spornego aktu przez sąd orzekający co do istoty pozwoli na odwrócenie sytuacji spowodowanej przez jego natychmiastowe wykonanie, oraz odwrotnie, czy zawieszenie wykonania wspomnianego aktu może stanowić przeszkodę dla jego pełnej skuteczności, w przypadku gdyby skarga co do istoty została oddalona (zob. podobnie postanowienie prezesa Trybunału z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawach połączonych C-182/03 R i C-217/03 R Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Rec. s. I-6887, pkt 142; ww. postanowienie w sprawie Babcock Noell przeciwko Entreprise commune Fusion for Energy, pkt 64).
- 34 W niniejszej sprawie okazuje się, że zawieszenie wykonania zaskarżonych aktów mogłoby stanowić przeszkodę dla ich pełnej skuteczności w przypadku oddalenia skargi w postępowaniu głównym, a w rezultacie uczynić odwrócenie sytuacji niemożliwym. Takie zawieszenie wykonania pozwoliłoby bowiem skarżącej na natychmiastowe wycofanie funduszy z banków zobowiązanych zapewnić ich zamrożenie i opróżnienie jej kont bankowych przed ogłoszeniem orzeczenia co do istoty. A zatem mogłaby ona korzystać ze swych funduszy z obejściem celu przedsięwziętych wobec niej środków ograniczających, jakim jest wywarcie nacisku na Islamską Republikę Iranu, aby ta zakończyła działania stwarzające zagrożenie rozprzestrzenianiem broni jądrowej i działania związane z rozwojem systemów przenoszenia broni jądrowej, przy czym sytuacja ta nie mogłaby zostać odwrócona przez późniejsze orzeczenie oddalające skargę w postępowaniu głównym. Tymczasem, jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, środki tymczasowe, o zastosowanie których wnosi się do sędziego orzekającego w ich przedmiocie, nie mogą z góry osłabiać konsekwencji późniejszego orzeczenia w postępowaniu głównym (ww. postanowienie w sprawie Komisja przeciwko Atlantic Container Line i in., pkt 22; postanowienie prezesa Sądu z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie T-306/01 R Aden i in. przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. II-2387, pkt 41).
- 35 Natomiast w przypadku niedowiedzenia przez skarżącą wystąpienia poważnej i nieodwracalnej szkody oddalenie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych prowadzi do tego, że w razie stwierdzenia przez sąd orzekający co do istoty nieważności zaskarżonych aktów w zakresie dotyczącym skarżącej możliwe jest odwrócenie sytuacji spowodowanej ich natychmiastowym wykonaniem.
- 36 Warto dodać, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału akty takie jak zaskarżone w niniejszej sprawie mają „charakter rozporządzenia” (ww. wyrok w sprawie Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, pkt 241–243; wyrok Trybunału z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie C-548/09 P Bank Mellat Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-11381, pkt 45). Co się tyczy temporalnych skutków stwierdzenia nieważności rozporządzenia, art. 60 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowi, że orzeczenia Sądu o nieważności takiego aktu stają się skuteczne dopiero po upływie terminu do wniesienia odwołania lub – jeśli w terminie tym wniesiono odwołanie – od daty jego oddalenia przez Trybunał (wyrok Sądu z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-494/10 Bank Saderat Iran przeciwko Radzie, pkt 119–124).
- 37 To utrzymanie ważności sankcji jest uzasadnione koniecznością umożliwienia usunięcia przez Radę stwierdzonej niezgodności z prawem poprzez przyjęcie w danym przypadku nowych środków (ww. wyrok w sprawie Bank Saderat Iran przeciwko Radzie, pkt 125). Co więcej, sam Trybunał, rozpatrując sprawę Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, postanowił utrzymać przez okres trzech miesięcy sankcje, których nieważność stwierdził, z tym uzasadnieniem, że ich zniesienie ze skutkiem natychmiastowym mogłoby w sposób poważny i nieodwracalny zaszkodzić

skuteczności takich środków, ponieważ w okresie poprzedzającym zastąpienie ich nowymi środkami zainteresowani mogliby przedsięwziąć kroki uniemożliwiające ponowne skuteczne zastosowanie tych środków wobec nich (ww. wyrok w sprawie Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, pkt 373, 376).

- 38 Powyższe uwagi, sformułowane w odniesieniu do rozporządzeń, były systematycznie rozciągane na decyzje dotyczące zamrożenia funduszy i zasobów gospodarczych na podstawie art. 264 akapit drugi TFUE, który upoważnia Sąd do wskazania, jakie skutki aktu, o którego nieważności orzekł, powinny być uważane za ostateczne. I tak, właśnie w odniesieniu do decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2011/783, Sąd orzekł w ww. wyroku w sprawie Bank Saderat Iran przeciwko Radzie (pkt 126 i przytoczone tam orzecznictwo), że określenie różnych dat obowiązywania w przypadku stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 267/2012 i decyzji 2010/413 mogłoby doprowadzić do poważnego naruszenia pewności prawa, gdyż w drodze tych dwóch aktów zastosowano wobec Banku Saderat Iran identyczne środki. Skutki decyzji 2010/413 musiały więc zostać utrzymane w mocy wobec Banku Saderat Iran do czasu, gdy stwierdzenie nieważności rozporządzenia nr 267/2012 stanie się skuteczne.
- 39 W konsekwencji, jeżeli Sąd byłby zmuszony w ramach postępowania głównego podążać tokiem myślenia przyjętym w sprawie Bank Saderat Iran przeciwko Radzie, nawet stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów nie wywołałoby natychmiastowego efektu w postaci wykreślenia firmy skarżącej z wykazów zawartych w tych aktach, natomiast skutkowałoby utrzymaniem w mocy zastosowanego wobec niej zamrożenia funduszy nawet po dacie ogłoszenia orzeczenia o nieważności. W każdym razie, nawet gdyby temporalne skutki stwierdzenia nieważności decyzji 2010/413, zmienionej decyzją 2011/783, nie były zbieżne ze skutkami stwierdzenia nieważności rozporządzenia nr 267/2012, wciąż zastosowane wobec skarżącej na mocy tego rozporządzenia zamrożenie funduszy zostałoby utrzymane w mocy na podstawie art. 60 akapit drugi statutu Trybunału w okresie po ogłoszeniu orzeczenia o nieważności, w związku z czym firma skarżącej w żadnym wypadku nie zostałaby natychmiast wykreślona na mocy tego wyroku.
- 40 Zważywszy na to, że postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego ma charakter ściśle uboczny względem postępowania głównego, z którym jest związane, i jego jedynym celem jest zagwarantowanie pełnej skuteczności przyszłego orzeczenia co do istoty (zob. postanowienie prezesa Sądu z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie T-345/12 R Akzo Nobel i in. przeciwko Komisji, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo), a także na to, że wszystkie środki tymczasowe zarządzone przez sędziego orzekającego w ich przedmiocie przestają automatycznie wywoływać skutki, na podstawie art. 107 § 3 regulaminu postępowania, z chwilą ogłoszenia wyroku kończącego postępowanie w sprawie, należy uznać, że interes skarżącej w uzyskaniu tymczasowego odblokowania jej funduszy i zasobów gospodarczych polega na przyznaniu korzyści, na którą nie mogłaby ona liczyć nawet w przypadku wydania orzeczenia o nieważności. Taki wyrok zacząłby bowiem wywierać oczekiwane przez skarżącą skutki praktyczne – a mianowicie wykreślenie jej firmy z wykazu osób, których fundusze i zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu – dopiero we wskazanym momencie po ogłoszeniu tego wyroku, podczas gdy z chwilą tego ogłoszenia sędzia orzekający w przedmiocie środków tymczasowych w pierwszej instancji utraciłby wszelką właściwość *ratione temporis*, a tak czy inaczej firma skarżącej mogłaby zostać utrzymana we wspomnianym wykazie dzięki nowemu środkowi ograniczającemu, który w terminie określonym w art. 60 akapit drugi statutu Trybunału zastąpiłby środki, których nieważność stwierdzono. W tych okolicznościach interes skarżącej w uzyskaniu w drodze środka tymczasowego prowizorycznego odblokowania jej funduszy i zasobów gospodarczych nie może podlegać ochronie ze strony sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych.
- 41 Z powyższego wynika, że wyważenie rozmaitych, wchodzących w grę interesów nie przemawia na korzyść skarżącej.
- 42 W konsekwencji wnioszek o zastosowanie środków tymczasowych należy oddalić bez konieczności orzekania o istnieniu *fumus boni iuris*.

- 43 W rezultacie w przypadku sporów dotyczących zamrożenia funduszy i zasobów gospodarczych najbardziej właściwym dla zapewnienia pilnej ochrony sądowej jest postępowanie w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu postępowania, o którego przeprowadzenie skarżąca powinna była wnieść w odrębnym piśmie jednocześnie ze skargą główną.

Z powyższych względów

PREZES SĄDU

postanawia, co następuje:

- 1) **Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.**
- 2) **Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 11 marca 2013 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes
M. Jaeger